

A ROSA DE CEN FOLLAS

(IV)

Era un piniño novo que nacera
á veira do camiño.

A roda cantareira
de un carro campesio
tumbóuno de un tropezo
e deixóuno abatido.

A tua man compasiya
endereitou o pino
e cubreulle as raices
e escoróuno, tremente de agarimo.

(Era unha bocanoite das que fumos
ouir cantar na fonte o reisefior...
¡O que pino lanzal
era enton noso amor!)

O piniño está forte,
¡Creceu que mete medo!
¡Até funga un pouquiño
si o abanea o vento!

Contáronme os paxaros,
vecíños do rueiro,
que pasa horas e horas
bendecindo a tua man e o teu relembro.
(¡Que roda trañeira lle dou volta
a aquel pino lanzal do noso amor?
¡Ai! ¡Si souperas...! ¡Inda canta e chora
no loureiro da fonte o reisenor...!)

Gaumí Gabanillas

(1) Derradeiro libro do poeta da Raza, recentemente editado polo "Seminario de Estudos Galegos", do que forma parte este fermoso poema, que damos coma unha especial primicia aos leitores de CELTIGA. — N. da R.